

С О Л У Н А Ц

Засвирала уз кржаве ноте,
Аустријска опера из пакла,
ђаво смисли надљудске страхоте
како би се српска вера смакла.

Муња сину, громови грунуше,
зла судбина над Србијом стигла,
смртни ветри жестоко дунуше,
Србија се на опанак дигла.

Мотике и виле заменише пушке,
дед` и унук у истоме строју,
вредне руке, жуљевите, мушке,
гину с песмом у крвавом боју.

Пред очима кукавичког света,
ђаво не да ни јутра да јутре,
надвила се судбина проклета,
семе српско заувек да утре.

Сенке иду без уши и прста,
Албанија прождире животе,
мртви леже без гроба и крста,
небо плаче од људске срамоте.

У колони иде брат уз брата,
скелети се ко авети крећу,
Бог одшкринуо од Солуна врата,
Хиландар им упалио свећу.

Кроз ровове и топовска ђула,
очврснуо ко орах коштунац,
таква храброст још се није чула,
име Србин замени Солунац.

Угљеша Слијепчевић